

DWOIĆ (14) *vb impf*

o jasne.

inf dwoić (4). ◇ *praes 1 sg* dwoję (5) [*w tym -e (1)*]. ◇ *3 sg* dwoi (3). ◇ *3 pl* dwoją (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. *Podwajać, powiększać dwukrotnie; geminare Mącz, Calep, Cn; addere, conduplicare, congeminare, duplicare Calep, Cn; adduplicare Cn (7) : Gemino, Dwoję Sowito czynię powtarzam Mącz 143a; Conduplico – Dwoie, dwa razy wiecey przicziniąm. Calep 237a, 240b, 344b, [345]a, 449b.*

a. Powtarzać (1) :

Zwrot: »słowa dwoić« (1): Lękaćcie się strażnych słow/ co wyzły z wst iego [Boga]/ Czym chce wczuć pALTERZÁ/ tego niewiernego. Pyołunem gębę nátrzcé/ á żołąćią nápoić/ Ktoby śmiał opák iego/ fwięte słowá dwoić. RejZwierz 104.

2. *Rozdzielać, dzielić na dwoje, rozpoławiać, rozszczepiać; bipartire a. bipertire, dispertire, dividere, dimidium facere, partiri, tribuere Cn (7) :*

dwoić co (4): Kiedy będzie iuż raczył [Pan Bóg] zyemię wśpokoić/ A fwoiego kroleştwą iuż rozno nie dwoić. RejWiz 152v; Zás świniá/ ácz kopyto dzieli y łtopę wkopyćie dwoi [findit fissuram ungulae] BudBib Lev 11/7, 11/3, 4.

W przeni (2) :

Zwroty: »myśl dwoić« (1): Mowa wniałto nieba piekla Do dawa my/ by się wćziekla. Bo zawzdy muś mył dwoić Gdy bych się miał wśpokoić. RejKup g4v.

»dwoić serce [od kogo]« = dwóm panom służyć (1): iáka iełt opátrznóć Páná tego/ nád tymi ktorzy służą iemu/ á nie dwoią fercá fwoiego od niego/ á nie wdáią się w pośłufzeńśtwo innym pánom RejPos 218v.

a. Zostawiać podwójny ślad, kluczyć (o zającu) (1) : A on w fwey káżdey śpráwie rozne figle stroi/ A iáko źimie záiąć kiedy k mieyfcu dwoi. RejWiz 11.

Formacje współrdzenne: podwoić, rozdwoić, zdwoić; podwojać, rozdwojać.

Cf DWOJENIE

ZZie